

Dejan Aleksić

EPIFANIJA

Nikada ne napisah pesmu vozeći se
Autobusom, kada olovka nečitko dubi
Kariranu belinu. Lomljiv je oslonac vida
Na kestenu u daljini i potrebna je čvrstina
Uhodničke reči. Beležim: daleka krošnja
Podupire nebosklon. Gospođa do mene
Povremeno sklopi mesnate kapke, mirna,
Kao posle rasprave o Bogu. U njenom krilu,
Nalik na uginulog šišmiša, leži crni
Kišobran. *Gospode*, otme joj se jedva čujno
Dok pretičemo kamion natovaren stokom.

Ne napisah nikada pesmu vozeći se
Autobusom, dok kaligrafska strast
Zavisi od čvrstine amortizera.
Lepo vidim: reč nebosklon pamti udar
U asfaltnu rupu. Ima i onih koji veruju
Da je i on, taj svod, rupama bogat,
I da kroz njih može da se proviri
Na svete dane. Ja to zasigurno neću moći.
U mom su nebosklonu dva nečitka
I uboga slova *o*, dve ohlađene duplje
Raspete na promaji vokalskog slepila.

Na kraju pesme napisane u autobusu
Trebalo da se kaže još i ovo:
Jesen je maćeha kišobrana,
Ali Gospod je dobar i umire bez srdžbe
Zarad sveta u kom kestenje drži nebo.

KONCERT

U vrtu Srednjoškolskog doma sviraju
Ruski gudači. Julska noć vraća se iz mita,
Iz crvenih pustinja, iz utrobe violončela.

Sirena dalekih ambulantnih kola utka se načas
U Barberov *Adađo*. I poverujemo u tu stvarnost
Koja o strunama visi. Kao što neko koga odvoze,

Zatvoren u purpurnu tamu kapaka, veruje
da ništa nije bilo uzalud. Iako se sada seća
Samo drvenog konjića i mirisa jagoda.

KRATKA PESMA O ZIDARIMA KOJI DORUČKUJU

Evo, dolazi na svet kratka pesma
O zidarima koji doručkuju
Viseći o skeletu građevine.

Ne govore ništa,
Loveći brze misli
O svojoj maloj besmrtnosti.

Iza njih bezubo zevaju
Utrobe budućih soba.

Po bespućima aprilskog neba
Sveci valjaju alergene kolačiće.

Uvek je sadašnjost u kratkoj pesmi
O zidarima koji doručkuju,
Kao što je istina uvek
Tamo gde večnost miriše na doručak.

Istina, dobaci majstor
Kolegi koji je kinuo.
Odjek opliče betonska rebra.

Zgrada je nalik oglodanoj lešini
Sa mnoštvom usta, zaustavljenih
U naporu da kažu:
Jedite, ovo je telo moje.

TASTATURA

Strah da me napuštaju moja mala znanja
Dolazio bi uveče, kroz nepomičnost vlažnih
Krošnji i sa glasovima udaljene dece. Muva je
Menjala mesto na tastaturi, prelazila
Sa slova na slovo, kao da sriče ono što ne umem
Izraziti. Razvaline septembarskog neba

Držahu se na mirisima pokislih kopriva.
U gluvo doba budila me je tajna policija
Mojih nadražanih čula i zapitanost se okretala
Praroditeljskom bolu. Napuste li me, mislio sam,
Moja mala znanja, otići ću u kuhinju, kao na mesto
Začetka nove religije i videću: vri voda;

Moja draga kuva čaj od koprive. Kako ću ikada
Rečima izraziti svetlost koja čini da
Njene ruke pamte? Istine su jedno opremljene
Za poslove koje im namenjujem, a dani
Sve kraći nad malim znanjima sveta.
Sa vrhova prstiju, u takve obične večeri,

Silazio bi strah na male slovne grobove
Tastature, sa razmetnom tugom i beznađem,
Dok muva odleće bivšim praznicima na kalendaru.
I daleka deca će svakako otići, na večernji čaj
Ili u život. I ja ću krenuti, po svoja mala znanja,
U zalazećoj dogmi drveća koje večno kisne.